

ΘΕΜΑ:

ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΟΜΙΛΗΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ

ΓΑΜΟΣ

ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

Ο Γάμος στην Κανά

Ο γάμος είναι η νόμιμη ένωση του άντρα και της γυναίκας και η σχετική τελετή η οποία καθαγιάζει το γάμο με τη θεία χάρη που επέρχεται από τις ευλογίες του ιερέα. Η ένωση του άντρα και της γυναίκας αναπαριστά την εικόνα μυστικής ένωσης του Χριστού και της Εκκλησίας, ως εκ τούτου ο άντρας έχει καθήκον να αγαπάει τη γυναίκα του όπως ο Χριστός αγαπάει την Εκκλησία. Το ορατό μέρος της τελετής είναι η αμοιβαία συναίνεση του άντρα και της γυναίκας η οποία ομολογείται πανηγυρικός και η ευλογία του γάμου από τον ιερέα στη στέψη. Το αόρατο μέρος της τελετής είναι η χάρη που καθαγιάζει τον ιερό δεσμό. Ο γάμος ως κοινωνικός θεσμός είναι γνωστός από τα πανάρχαια χρόνια. Με την επικράτηση του χριστιανισμού καθιερώθηκε ως ένα από τα επτά μυστήρια. Δεν θα μας απασχολήσουν τα ήθη και τα έθιμα του γάμου. Θα σταθούμε μόνο σε ορισμένες αρχαίες επιβιώσεις που δέθηκαν με το γάμο και το σχετικό συμβολισμό τους:

Τα στέφανα: Ο Σπυριδάκης υποστηρίζει ότι τα στέφανα ήταν ειδωλολατρική συνήθεια. Για την προέλευση και το συμβολισμό που έχουν τα στέφανα του γάμου κάνει λόγο ο Νικόλαος Πολίτης.

Η βέρα: Η Εκκλησία με την εναλλαγή των δαχτυλιδιών θέλησε να σημάνει την αμοιβαία πίστη και υποταγή. Όμως το δαχτυλίδι ήταν σύμβολο δουλείας. Για τη σημασία του δαχτυλιδιού η ελληνική γραμματεία θεωρεί τον Κρόνο κλειδί.

Ρύζι: Το πέταγμα του ρυζιού επικρατούσε ως συμβολισμός της γονιμότητας. Στα χρόνια μας όμως έχει και τη σημασία του ριζώματος.

Λαμπάδες: Οι λαμπάδες του γάμου είναι παμπάλαιο έθιμο. Έλκουν την καταγωγή τους από τις δάδες των αρχαίων Ελλήνων για τις οποίες γίνεται λόγος σε πολλά αρχαία κείμενα. Την ιερολογία του γάμου αναφέρει το Μικρό Ευχολόγιο.

Στο Χριστιανικό τυπικό του γάμου ο μύθος περιγράφει την αρχική δημιουργία του ανθρώπινου γένους με τον άντρα και τη γυναίκα και επαναλαμβάνει τα λόγια του Θεού, από τα οποία φαίνεται ότι με το γάμο ο άντρας και η γυναίκα γίνονται «σάρκα μία» και αποτελούν μίαν αδιάσπαστη ένωση. Τα λόγια και οι πράξεις του ιερέα κατά την τελετή έχουν τη δύναμη να φέρουν αυτή τη δύναμη που περιγράφει ο μύθος.

Την τρίτη μέρα γινόταν ο γάμος της Κανά. Την τρίτη μέρα ο Χριστός Αναστήθηκε. Το 3 είναι η ολοκλήρωση και η αρχή ενός νέου σταδίου. Η παλιά κατάσταση φεύγει και αρχίζει η νέα. Ο άνθρωπος έχει υποστεί κάποια μεταμόρφωση. Είναι πλέον ένας νέος άνθρωπος, ένας νέος κύριος και γι αυτό οι υπηρέτες στο Γάμο της Κανά τον υπακούουν. Δεν άλλαξε το καθεστώς βίαια, αλλά σιωπηλά, μέσα στη σιωπή. Και η Μητέρα του Χριστού, σαν σύνδεσμος μεταξύ

των υπηρετών και του Χριστού, τους λέει: «κάντε αυτό που θα σας πει». Κι έτσι Του φέρνουν τις υδρίες και αλλάζει το νερό σε κρασί.

Αλλά και ο Ιωάννης έμεινε 3 μέρες στην κοιλιά του μεγάλου ψαριού, αλλά και ο Πέτρος αρνείται τον Χριστό 3 φορές. Και ο κόκορας λαλεί 3 φορές και η συκιά που δεν έδινε καρπούς για 3 χρόνια θα κοβόταν.

Το 6 είναι αριθμός κλειδί της Δημιουργίας. Είναι αριθμός προετοιμασίας για το οποιοδήποτε επίτευγμα. Ο Νόμος που δόθηκε στον Μωυσή, έλεγε ότι ο υπηρέτης έπρεπε να υπηρετήσει τον κύριό του 6 χρόνια, πριν κερδίσει την ελευθερία του. Το αμπέλι έπρεπε να κλαδεύεται 6 χρόνια. Η γη πρέπει να σπέρνεται 6 χρόνια, αλλά το 7ο, ήταν πάντα ένα Σάββατο ιερής ανάπαυσης για τη γη. Επίσης 6 ήταν τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον δρόμο του Σολόμωνα. Έτσι λοιπόν, 6 πέτρινες στάμνες, φαίνεται να συμβολίζουν την περίοδο (υδρίες δηλαδή) της προετοιμασίας, κατά την οποία η Αλήθεια σαν νερό είχε γίνει δεκτή από τους Ιουδαίους και είχε πάρει κάποια μορφή πίστης, μέχρι που θα έπρεπε ν' αλλάξει όταν το νερό γινόταν κρασί, με τον ερχομό του Χριστού. Κάθε υδρία, κάθε στάμνα, χωρούσε 2 ή 3 μετρητές και κάθε μετρητής αντιστοιχεί σε 39,295 λίτρα. Δηλαδή, γύρω στα 472 λίτρα νερού, έγιναν κρασί. Αυτό όμως φαίνεται εντελώς παράλογο για το μικρό χωριό της Κανάς.

Η ένωση σε πνεύμα ξεκινά από την ένωση σε ύλη. Η ένωση σε Φως ξεκινά από την ένωση σε σάρκα. Η ευλογία της σαρκικής ένωσης στο γάμο, δεν είναι παρά μια προετοιμασία, μια προεισαγωγή στο γήινο πεδίο, για την Πνευματική ένωση, που πρέπει να συντελεστεί στους ουρανούς, μεταξύ των εκπεσόντων και διαχωρισθέντων τμημάτων του αυτού πνεύματος, ώστε τα δύο τμήμα-τα στα οποία διαχωρίστηκε ο αρχικά δημιουργηθείς από το Θεό άνθρωπος, να ενοποιηθούν πνευματικά για να αποτελέσουν μια ανθρώπινη τέλεια πνευματική μονάδα.

Γι' αυτό ευλογήθηκε ο Γάμος στην Κανά. Αυτή η ζωική ορμή για ένωση απαλείφει τα πρώτα φράγματα εξατομίκευσης. Η ζωική αυτή δύναμη είναι και η πρώτη ύλη προς μετουσίωση. Είναι η φωτιά που ο Άνθρωπος με τις Επιλογές του θα μετατρέψει στο αρχέγονο Θείο Πυρ. Ο Έρωτας του Λόγου προς το Ένα είναι η μεταφυσική ιδέα του γήινου έρωτα. Αυτό είναι ιδιαίτερα φανερό στις πιο αιθέριες εκδηλώσεις του δεύτερου. Οι πιο εξελιγμένες μορφές έλξης, αυτές που οδηγούν σε αιθερικές διακυμάνσεις παλμών και σε πραγματική ανακύκλωση της Θείας ενέργειας ανάμεσα στην Πηγή και τη Μονάδα, αυτές οι μορφές έλξης έχουν ήδη εμφανώς εκδηλωμένα τα στοιχεία της Θείας Ένωσης. Στην πνευματική Πορεία πρέπει να αναβιβάσεις τη ζωική ενέργεια, που εκφράζεται καθοδικά σαν αντίτιμο. Θα πάψεις να τη χρησιμοποιείς για να τη διαθέσεις σαν ενέργεια ανόδου. Είναι η μόνη που μπορεί να πληρώσει το «δικαίωμα» της αντίστροφης πορείας, της επιστροφής στην Απόλυτη Τάξη.

Όπως λοιπόν είναι απαραίτητο να ενεργοποιηθεί το Πνεύμα του ανθρώπου για να αποκατασταθεί η ένωσή του με το Θεό μέσω της Ψυχής, έτσι είναι ολοφάνερο, γιατί είναι απαραίτητο στον άνθρωπο να ενεργοποιηθεί ως Ιωάννης, να αποκαταστήσει τον Ιούδα μέσα του, ώστε να Παρθενοποιηθεί η Ψυχή του και να γεννήσει Χριστό. Επομένως, απαραίτητη προϋπόθεση για τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού στην Ψυχή του Ανθρώπου είναι η μετουσίωση του Ιούδα, κάθε στοιχείο διαχωρισμού που ενέχει άρνηση της Θεότητάς του. Η Θεία Ένωση Ψυχής και Πνεύματος, Αδάμ-Εύα, Ιωάννη-Ιούδα, θα είναι το γνώρισμα του Νέου Ανθρώπου, που αντί να τροφοδοτεί την αλληλοκατάκριση και το διαχωρισμό, καθίσταται Πηγή Ένωσης και Θείας Δημιουργίας, Άνθρωπος-Λόγος.

Το πρώτο Ανδρόγυνο Ευλογείται από τον Πατέρα στην Εδέμ. Στην Κανά ο Ιησούς Χριστός Ευλογεί το Γάμο και μετατρέπει το ύδωρ σε οίνο. Είναι ο νέος οίνος, ο εκ Πνεύματος δωρισθείς, η νέα Διδασκαλία, η καινή Διαθήκη του Ανθρώπου με το Θεό. Το Μυστήριο του Γάμου, όπου το νερό γίνεται κρασί, συσχετίζεται με το Μυστήριο του Σταυρού της Θυσίας, όπου αίμα και νερό ρέει από τη λογχομένη πλευρά του Ιησού. Για να αποσυμβολιστεί ένα σύμβολο κατάσταση που παρουσιάζεται στις Γραφές, είναι απαραίτητο εκτός από τα προς αυτό συσχετιζόμενα σύμβολα καταστάσεις, να μελετηθούν εμπνευστικά και τα γεγονότα που προηγήθηκαν ή ακολούθησαν αυτά. Επομένως, για να ερμηνευτεί ολοκληρωμένα ένα

γεγονός, είναι απαραίτητο να ερευνηθεί όχι ως μέρος του Όλου αλλά ως σχέση μέρους προς την Ολότητα. Κατά συνέπεια το πού και το πότε διαδραματίζεται ένα γεγονός-σύμβολο μέσα στις Γραφές αλλά και τα πρόσωπα μέσω των οποίων παρουσιάζεται, είναι εκείνα τα στοιχεία που μπορούν να σε βοηθήσουν να εμβαθύνεις στην ουσία, εάν το διεργαστείς ενωτικά μέσα σου, σε αλληλουχία και συνέχεια και όχι απομονώνοντάς τα από το Όλον.

Ο Ιησούς έχει προσκληθεί στο Γάμο της Κανά από τον Μαθητή Ικανότητα Ναθαναήλ, ο οποίος έχει γεννηθεί εκεί και του οποίου το όνομα στα Εβραϊκά Μπαρ-Ταλ-Μαϊ σημαίνει υιός των ψηλών πηγών. Ο Ναθαναήλ είναι ο Μαθητής Ικανότητα που συμβολίζει τη χωρίς δόλο Ψυχή, «εν ω δόλος ουκ εστί» (Ιωάν. Α', 48), ο οποίος όταν ενεργοποιείται μέσα στον άνθρωπο, τον οδηγεί κατά Νόμον να δώσει το πρώτο Θείο δείγμα του Διδασκάλου δημόσια. Αυτό συμβαίνει κατά Νόμον, διότι και ο Ναθαναήλ πειθεται ότι βρίσκεται ενώπιον του Δασκάλου, όταν Εκείνος του δίνει δείγμα της Θεότητάς Του. (Ιωάν. Α', 46, 51).

Ας λάβουμε υπόψη μας ότι οι Γαλιλαίοι ήταν πολεμιστές, επαναστάτες και οι περισσότεροι ζηλωτές. Καναναίος στα Εβραϊκά είναι ένας άνθρωπος που κατάγεται από την Κανά και Κανά στα Εβραϊκά σημαίνει ζήλος και φανατισμός, είναι στρατόπεδο ζηλωτών η Κανά και λέγεται ότι ο γάμος που έγινε στην Κανά ήταν σε στενό οικογενειακό κύκλο. Εδώ έχουμε ένα ιστορικό παράδοξο που διχάζει τους θεολόγους, διότι στα χρόνια του Ιησού μόνο ο γαμπρός είχε δικαίωμα να ορίσει το σερβίρισμα του κρασιού. Στην περίπτωση που αποκρύφθηκε κάποιος γάμος, πρέπει να αναρωτηθούμε, ποιος είχε συμφέρον ο Μεσσίας να είναι ανύπαντρος; Ποιο κατεστημένο εντύπωσε την ιδέα του αρσενικού Θεού πατέρα θάβοντας την ιδέα του θηλυκού θεού μητέρα; Δεν είναι άλλο απ' αυτό που τορπίλιζε πάντα την ιδέα του ζεύγους, διατηρώντας το μυστήριο του γάμου σε επίπεδο οικονομικού συμβολαίου.

Στο Γάμο της Κανά παρευρίσκεται ήδη η Μητέρα Θεοτόκος (Ιωάν. 2, 1-2) και έπειτα έρχεται ο Ιησούς Χριστός, πρώτα γεννιέται η Παρθένος και έπειτα ο Ιησούς, αλλά και στο νυμφώνα του Θείου Γάμου πρώτα εισέρχεται η Παρθενοποιημένη Ψυχή και έπειτα ο Νυμφίος. Τη Νομοτέλεια αυτή αποκαλύπτει ο Λόγος «εγένετο ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ εις Ψυχὴν ζώσαν, ο έσχατος Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν». Οι έξι υδρίες που γεμίζουν με νέο οίνο, συμβολίζουν την έκτη ημέρα της γέννησης του Αδάμ και την έκτη ημέρα του θανάτου του Ιησού, διότι ο Ιησούς έβαλε πρώτα να γεμίσουν τις υδρίες με νερό και έπειτα το έκανε κρασί, παρουσιάζοντας την Πνευματοποίηση της Ψυχής όπως και στο Σταυρό, Θυσία Ψυχής τέλεια και ολοκληρωμένη «αίμα και ύδωρ από τη λογχισμένη πλευρά», ανοίγοντας το Δρόμο για τη Θέωση της Ψυχής. Στο Μυστήριο αυτό του Γάμου που κάνει το νερό κρασί, ανάγει την ένωση του ζεύγους από το φθαρτό στο άφθαρτο. Ευλογεί την ένωση της Θείας Ουσίας του ζεύγους, την επανασύνδεση Αδάμ-Εύας, σε Θεία Μονάδα Λόγου. Στο Γάμο της Κανά ο Χριστός βρίσκεται στο τέλος της ιδιωτικής Του Ζωής και στην αρχή της δημόσιας. Τιμά όχι το έθιμο ή το θεσμό απλώς, αλλά τη Νομοτέλεια που τα διέπει, διότι και η Μητέρα Του είχε παντρευτεί, αλλά την ίδια στιγμή καταδεικνύει την υπέρβασή τους από την ανθρώπινη αντίληψη στη Θεία, γι' αυτό και όταν η Μητέρα Του του λέει ότι «οίνον ουκ έχουσιν», λέγει αυτή ο Ιησούς «τι εμοί και σοι γύναι; ούπω ήκει η ώρα μου» (Ιωάν. Β', 3-4).

Ταξινομώντας με αυτόν τον τρόπο όχι βέβαια τη Θεία Μητέρα, αλλά τα κατεστημένα της ανθρώπινης αντίληψης που ενέχουν στοιχεία πλάνης. Αυτά τα κατεστημένα φανερώνονται μέσα από τα λόγια του νυμφίου προς τον αρχιτρίκλινο. «Κάθε άνθρωπος προσφέρει πρώτα το καλό κρασί και όταν οι καλεσμένοι του μεθύσουν δίνει και το πιο χαμηλής ποιότητας. Εσύ φύλαξες το καλό έως τώρα» (Ιωάν. Β', 10).

Η ανανέωση της Διαθήκης του Θεού προς τον άνθρωπο που μεταφέρει ο Χριστός και εκπροσωπεί, διασπά τα κατεστημένα του ανθρώπου που θεωρεί τον νέο οίνο χαμηλότερης ποιότητας από τον παλαιό. Όμως γιατί ο Ιησούς απαντά με αυτόν τον τρόπο στη Μητέρα Του λέγοντας πως δεν ήλθε ακόμα η ώρα Του, όταν γνωρίζουμε ότι θαυματοποίησε; «λέγει η μήτηρ αυτού τοις διακόνοις. ό,τι αν λέγη υμίν, ποιήσατε. ήσαν δε εκεί υδρίαί λίθιναι εξ κείμεναι κατά τον καθαρισμόν των Ιουδαίων, χωρούσαι ανά μετρητάς δύο ή τρεις». Μετά την

ταξινόμηση του Ιησού που αντιπροσωπεύει το Πνεύμα του Θεού μέσα στον άνθρωπο, η ψυχή του ανθρώπου συντονισμένη μαζί Του, ωθεί τις δυνάμεις του νου «τοις διακόνους» να κάνουν ό,τι τους πει Εκείνος.

Οι έξι υδρίες χρησιμοποιούνταν για τον καθαρισμό των Ιουδαίων, φανερώνοντας την παροδική Κάθαρση της Ψυχής που συνέβαινε στον άνθρωπο της Παλαιάς Διαθήκης. Επομένως λέγοντας «η μήτηρ του Ιησού προς αυτόν. οίνον ουκ έχουσι», φανερώνει την αναγκαιότητα της λύτρωσης μέσω Θυσίας και γι' αυτό της απαντά, «τι εμοί και σοι γύναι. ούπω ήκει η ώρα μου», δηλαδή από τη στιγμή που ο άνθρωπος εκδηλώνει δημόσια τη Θεότητα Του δεν είναι δυνατόν να κατευθύνεται παρά μόνο από το Πνεύμα του Θεού, το οποίο γνωρίζει τον κατάλληλο χρόνο για καθετί. Επομένως το Θαύμα της μετατροπής του νερού σε κρασί στο Γάμο της Κανά, που στα Εβραϊκά σημαίνει «μέρος καλαμών», συμβολίζει εκείνη την κατάσταση που συμβαίνει μέσα στον άνθρωπο, όταν η Ψυχή του συντονίζεται με το Πνεύμα του Θεού και Εκείνο ως Δωρεά, της προσφέρει ένα πρώτο δείγμα Θείας Τροφοδοσίας και Κάθαρσης. Τα αρρενοθήλα στοιχεία της υπόστασης ενώνονται με ευλογία, όπως το ύδωρ Αδάμ-Εύα γίνεται κρασί, Θεία Μονάδα Λόγου μέσα στην υπόσταση.

Όπου υπάρχουν καλάμια υπάρχουν στάσιμα νερά, τα οποία συμβολίζουν τη στασιμότητα των κατεστημένων, το ρύπο της Ψυχής. Όμως η Κάθαρση της Ψυχής έχει προηγηθεί κατά τη Βάπτιση, διότι η Βάπτιση του Ιησού έγινε πριν το Γάμο της Κανά. Επομένως αυτή η ειδική παροχή τροφοδοσίας και Κάθαρσης κατά το Γάμο, δεν αφορά αυτήν καθ' αυτήν (η Μητέρα Του δε λέει «οίνον ουκ έχω» αλλά «οίνον ουκ έχουσιν») αλλά τη σχέση της προς την Καθολική Ψυχή του ανθρώπου που ακόμα παραμένει ακάθαρτη (μέρος καλαμών – πληθυντικός) και για την οποία προορίζεται να θυσιαστεί. Όμως «ούπω ήκει η ώρα», ο χρόνος της Θυσίας δεν έχει έλθει ακόμα.

Επίσης στο Κατά Ιωάννη, κεφ. Β', 12 αυτό ξεκαθαρίζεται, καθώς διακρίνεται ο όρος «μαθητής» και «αδελφός». Λέει λοιπόν στο Κατά Ιωάννη, κεφ. Β', 12. «Τότε κατέβη εις Καπερναούμ, Αυτός και η Μητέρα Αυτού και οι αδελφοί Αυτού και οι μαθηταί Αυτού». Αν οι αδελφοί και οι μαθηταί Αυτού ήταν το ίδιο, δεν θα το ξεχώριζε σαν «αδελφοί και μαθηταί Αυτού». ...όπως φαίνεται στο Κατά Ιωάννη, κεφ. ΙΔ', 28. Η Καπερναούμ βρισκόταν στη Βορειοδυτική ακτή της λίμνης Τιβεριάδας που καλούσαν συχνά με στόμφο θάλασσα της Γαλιλαίας. Στα Ευαγγέλια βλέπουμε πως ο Ιησούς χρησιμοποιεί την Καπερναούμ ως βάση για τις περιόδους Του, αυτό σημαίνει πως οι αδελφοί και μαθητές του Λόγου Χριστού, εκτός από την πνευματική τους συνεργασία σημαίνει ότι μετέχουν ακόμα και σε υλικές συνδιαλλαγές και συνεταιρισμούς.

Θείος Έρωσ - Το Μυστήριο του Γάμου

Η αντιστοιχία των συμβόλων Ψυχή-Υδωρ-Άρτος-Σάρκα και Πνεύμα-Πυρ-Οίνος-Αίμα καταδεικνύεται επίσης στο Μυστήριο του Γάμου της Κανά με τη μετατροπή του νερού σε κρασί αλλά και στο Μυστήριο του Σταυρού, όταν η λόγχη τρυπά τον σταυρωμένο Ιησού ρέοντας αίμα και νερό, φανερώνοντας Θυσία Ψυχής και Πνεύματος, μία θυσία που είχε προηγηθεί στους πνευματικούς χώρους κατά το Μυστικό Δείπνο αλλά και τη βαθιά σχέση του Μυστηρίου του Γάμου και της μυστικής και αυτόβουλης Θυσίας της ατομικότητας, που οδηγεί ο τέλειος Γάμος, περνώντας το ζεύγος στην απελευθέρωσή του ως θεία Μονάδα. Αυτόν τον μυητικό δρόμο τελειοποίησης μέσω ζεύγους υμνούν διαχρονικά δεκάδες ερωτικά τραγούδια σε όλους τους λαούς.

«Όπου δύο ή τρεις συνηγμένοι στο Όνομα Μου εκεί βρίσκομαι και Εγώ». Τη Νομοτέλεια αυτή που διέπει Θείες επεμβάσεις ή θαύματα και που αποτελούν εκδηλώσεις Θείας Νομοτέλειας, παρουσιάζει στο Θαύμα της Κανά ο Χριστός, μετατρέποντας το ύδωρ σε οίνο, μέσα στις έξι υδρίες οι οποίες «χωρούσαι ανά μετρητάς δύο ή τρεις». Το νερό, τα συνειγμένα ύδατα, συμβολίζουν την προϋπόθεση της Ψυχικής ενότητας για την Κοινωνία της με το Πνεύμα, γι' αυτό και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος βάπτιζε στην περιοχή Αινών, που σημαίνει πηγές υδάτων, «ότι ύδατα πολλά ην εκεί» (Ιωάν. Γ', 23).

Η Μαρία συμβολίζει την Ψυχή εν καταστάσει εξαγιαζούσης Χάριτος, η κατάλληλη για να δεχθεί την αληθινή Παρουσία και ο Ιησούς το Θείο Σπέρμα, την Παρουσία της Αλήθειας που οδηγεί την Ψυχή να καταστεί Άλειρη. Ο Θεός και το όνομά Του είναι ταυτόσημα και επειδή η προσφώνηση «Χαίρε Μαρία» περιέχει Χριστό, η συνειδητή χρήση του ονόματος του Χριστού είναι πιο αποτελεσματική από την Κυριακή Προσευχή που δίδαξε και που αποτελεί ένα ελάσσων Μυστήριο «του υπηρέτη προς τον Κύριον». Η χρήση του ονόματος του Θεού προϋποθέτει συνειδητή ένωση μαζί Του σε αυτό το Μείζον Μυστήριο, ο σκοπός επεκτείνεται πέρα από την ατομική ολοκλήρωση. Επομένως το «όπου δύο ή τρεις συνειγμένοι στο Όνομα Μου» φανερώνει ότι για να συντελεστεί Θεία επέμβαση από τον άνθρωπο, είναι απαραίτητο να έχει αντίληψη και επίγνωση της ένωσής του με τον Υιό-Λόγο-Μητέρα. Οι δύο ή τρεις συνηγμένοι επομένως, δεν είναι μόνο δύο ή τρεις συμπροσευχόμενοι, αλλά η απεικόνιση της ενότητας Νου, Καρδιάς και Συνείδησης, Ψυχής και Πνεύματος μέσα στον άνθρωπο, ως απαραίτητη προϋπόθεση για την εκδήλωση της Θεότητάς Του. Το Μυστήριο του Γάμου στη Γη, αποτελεί εικόνα της Βασιλείας των Ουρανών, «ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρωπώ βασιλεί οστις εποίησε γάμους τω υιώ αυτού» (Ματθ. ΚΒ', 2) και των προϋποθέσεων που είναι απαραίτητες για την τέλεσή του, όπως φανερώνει η παραβολή των βασιλικών γάμων. «πολλοί γαρ εισί κλητοί, ολίγοι δε εκλεκτοί» (Ματθ. ΚΒ', 14).

Κατά την εξωτερική τέλεση της Μυσταγωγίας του Γάμου λέγεται «και θέλουσιν είσθαι εις σάρκαν μίαν», διότι αρχικά ο Άνθρωπος ήταν Ανδρόγυνος. Η Ψυχή που δημιούργησε το νου και διαμέσω αυτού μορφοποίησε ύλη, δεσμεύτηκε από τον ίδιο με τα δημιουργήματά του, διότι η παθητικότητα του Πνεύματος δεν της μετέφερε Θείο Σπέρμα, Ιδέα, και γι' αυτό χρησιμοποίησε υλική ιδέα διττότητας του νου. Επομένως, η ευθύνη της πτώσης δε βαρύνει μόνο την Ψυχή Εύα, αλλά και τον άνδρα Πνεύμα Αδάμ. Το «η γυνή να φοβείται τον άνδρα», που λέγεται κατά την εξωτερική τέλεση του Γάμου, δεν υποδηλώνει την υποτέλεια της γυναίκας στον άνδρα, αλλά την αναγκαιότητα αποκατάστασης της παθητικότητας του πνεύματος και ορθού προσανατολισμού της Ψυχής.

Το πρώτο κατόρθωμα ή θαύμα του αναγεννωμένου ανθρώπου είναι η μετατροπή της ψυχής του σε πνεύμα, όπως συμβολίζει η μετατροπή του ύδατος σε οίνο.

Προτροπές του Ιησού για τους Μαθητές Του – Γάμος και διαζύγιο

Γράφει στο κατά Λουκά, κεφ. ΙΖ', 1: «ανένδεκτόν εστί του μη ελθείν τα σκάνδαλα, ουαί δε δι' ου έρχεται». Δηλαδή, είναι αδύνατον να μην έρθουν οι πειρασμοί και τα σκάνδαλα αλλά συμφορά σ' αυτόν, δια μέσου του οποίου έρχονται. Και στο κεφ. ΙΖ', 2, συνεχίζει: καλύτερα να δέσει μια μυλόπετρα και να ριχθεί στη θάλασσα, παρά να βάλει σε πειρασμό ένα μικρό παιδί, δηλαδή έναν μαθητή, που προσπαθεί να καταλάβει την Διδασκαλία του Χριστού. Η Γνώση είναι θέμα πίστης και δεν μπορεί να εισχωρήσει στη θέληση, αν δεν υπάρχει Αγάπη γι' αυτήν.

Στο Κατά Μάρκον, κεφ. Ι', 11-12, λέει ο Ιησούς: «ος αν απολύσει την γυναίκα αυτού και γαμήσει άλλην μοιχάται επ' αυτήν και εάν γυνή απολύσασα τον άνδρα γαμηθή άλλω μοιχάται». Δηλαδή όποιος χωρίσει τη γυναίκα του και νυμφευθεί άλλη γίνεται μοιχός. Και αν μια γυναίκα χωρίσει τον άνδρα της και παντρευτεί άλλον γίνεται μοιχαλίδα. Πώς εξηγείται όμως ότι ο πρόγονος του Δαβίδ θεοπάτωρ, αγαπημένος του θεού, είχε προβεί σε φόνο και μοιχεία ξεκάθαρη; Τι του έκανε αυτού ο πατήρ και θεός του; δεν υπόκειτο ο Δαβίδ στο Νόμο; στο κατά Ματθαίο, κεφ. Ε', 27-31 λέει: «ηκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις, ου μοιχεύσεις. Εγώ Δε λέγω υμίν ότι πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδιά αυτού». Ο Δαβίδ δεν αμάρτησε μόνο με τη σκέψη. Είναι υπεράνω των νόμων;

Πού στηρίζεται ο μοναχισμός; «Εισί γαρ ευνούχοι, οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων και εισίν ευνούχοι, οίτινες ευνουχίσαν εαυτούς δια την Βασιλείαν των Ουρανών» (Ματθ. ΙΘ', 12). Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι ο Νόμος του Θεού δεν επιβάλλει σε κανένα την αποχή από την ικανοποίηση

της σάρκας, αλλά διευκρινίζει ότι την αποχή αυτή την επιβάλλουν στον εαυτό τους όσοι θέλουν να αφιερώσουν τη ζωή τους για να εισέλθουν στη Βασιλεία των Ουρανών. Είναι μια έμμεση υπόδειξη για όσους είναι έτοιμοι να αντιστρατευτούν το νόμο της σάρκας.

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ-ΓΑΜΟΣ

ΠΟΛΙΚΑ ΖΕΥΓΗ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

Αυτά τα ζευγάρια όπου κι αν βρίσκονται, που αγαπάνε τόσο πολύ ο ένας τον άλλον και συμβάλλουν και συντελούν και δημιουργούν τέτοια αρμονία μέσα στην συγχορδία τους, να είναι ευλογημένα γιατί εγγράφουν αυτήν την κοσμική αρμονία μέσα σε ολόκληρο τον άνθρωπο, ενώνοντας την διττότητά του, παντρεύοντας ψυχή και πνεύμα, ξυπνώντας την μνήμη της ενότητας, προσανατολίζοντας τις αναζητήσεις του σε εκείνο που πραγματικά του λείπει, στον πόνο που βιώνει από όταν έχασε αυτήν την ενότητα. Αυτό που καθημερινά βοηθάει τον έρωτα και την αγάπη και την ενότητα της ψυχής και του πνεύματος μέσα στην μονάδα, μέσα σε κάθε υπόσταση, μέσα στο άτομο, σε κάθε ζευγάρι είναι η ενεργοποίηση των αρετών, όπου αυτές, έτσι όπως τις ζω και τις βιώνω, είναι αλληπάλληλες σφαίρες δομημένες μέσα μας, όπου ενεργοποιώντας αυτό η κάθε υπόσταση εσωτερικά, διευρύνει αυτήν την σφαίρα, διευρύνει την κάθε αρετή, ενώνοντάς την με την δική της. Αυτή η διεύρυνση πια όχι μόνο ενώνει τα κύτταρά σου, όχι μόνο λειτουργείς τον έρωτα καθημερινά, όχι μόνο διευρύνει την συνειδησή σου, όχι μόνο επηρεάζει και διαμορφώνει την ζωή σου αλλά βιώνεις είτε σε στιγμές είτε άχρονα την Μυσταγωγία του Θείου Έρωτα μέσα σου. Που μπορείς καθημερινά να εργάζεσαι γι' αυτήν, να ενεργοποιείς, να διαχέεις την ομορφιά, να επηρεάζονται όλοι γύρω σου και να αλλάζουν τα πάντα.

Από τη στιγμή που κάποιος ενεργοποιήσει το πνεύμα της πρόνοιας μέσα του, φανερώνει τη σοφία που βρίσκεται μέσα του και έλκει το πολιτικό του. Την ιδέα των αδελφών ψυχών τη συναντάμε για πρώτη φορά στον Πλατωνισμό και είναι ανεξάρτητη από φύλα. Το ον που προϋπήρχε σαν μονάδα διασπάστηκε σε φύλα και η προδιαγραφή του είναι τελειοποιούμενο να ενωθεί με το έτερόν του ήμισυ. Η ίδια ιδέα αναβίωσε σε διάφορες εποχές πολλές φορές ως κακέκτυπο, ιδιαίτερα στη σύγχρονη Αμερική ή συνδέθηκε με άλλες θεωρίες, όπως έκανε ο Έντγκαρτ Κέυση.

Αρχικά η υπόσταση, πρέπει να θέσει σε συνεργασία τις ικανότητες - δυνάμεις της. Τη θέληση και την διάκριση στο τι θα κάνει. Την ευθύνη της επιλογής του στόχου της. Προχωρώντας σε ενσυνείδητη πνευματική πορεία, εναρμονίζει νου, καρδιά, συνείδηση, σώμα, ψυχή, πνεύμα και μ' αυτόν τον τρόπο καταφέρνει να εναρμονίσει το θηλυκό και το αρσενικό μέρος της. Καταφέρνει να εναρμονίσει τον κατώτερο εαυτό με τον ανώτερο, και αυτά τα δύο μαζί, με τον Θείο Εαυτό. Από την στιγμή που γνωρίζουμε, ότι ο άνθρωπος πρέπει να επιστρέψει ολόκληρος, αυτό σημαίνει ότι η επιστροφή κατά ζεύγος έχει μεγαλύτερη δυναμική εξέλιξη. Ένα ζεύγος θα εξελιχθεί πολύ πιο γρήγορα και έχει μεγαλύτερη δυναμότητα παροχής Έργου, από ένα άτομο. Έτσι λοιπόν, εναρμονίζονται σε ένα ζεύγος, μέσω των συνδέσεων που υπάρχουν, τα στοιχεία που έχει η κάθε υπόσταση κι έτσι επιτυγχάνεται μεγαλύτερη, δυναμικότερη και υψηλότερη εξέλιξη.

Το ζεύγος επιτυγχάνει τη διάσπαση του ατόμου, διότι τα δύο γίνονται ένα, ως μονάδα. Το ζεύγος που αποτελείται από δύο πολιικά όντα, δηλαδή Θεία συμπληρώματα μιας αρχέτυπης ψυχοπνευματικής μονάδας όταν εργάζεται πνευματικά οδηγείται στη θεληματική θυσία, διασπώντας την ατομικότητα της κάθε υπόστασης.

Ο Παύλος γράφει στην επιστολή προς Ρωμαίους «κεφ. Η 28 - 30», «πλην ούτε ανήρ χωρίς γυναικός, ούτε γυνή χωρίς άνδρα εν Κυρίω, ώσπερ γαρ γυνή εκ του ανδρός, ούτε και ο ανήρ δια της γυναικός. Τα δε πάντα εκ του Θεού». Όταν λέγεται «δεν σε θέλω μόνο σου», δεν εννοείται ότι όλοι οπωσδήποτε πρέπει να παντρευτούν.

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι τόσο κοιμισμένοι, που συχνά έχουν το πολικό τους δίπλα

τους, αλλά ωστόσο βρίσκονται με άλλο άνθρωπο. Άλλοι λένε, ναι είναι το πολικό μου, αλλά είναι δυνατόν να με περνάει 10 χρόνια. Το ζεύγος εξελίσσεται γρηγορότερα από τον ένα όπως και πνευματικά η ομάδα εξελίσσεται γρηγορότερα από το ζεύγος. Σε αυτή λοιπόν την περίπτωση, επειδή έχεις το δικαίωμα να πηγαίνεις ακόμα και πιο αργά αν θέλεις, όσο θα προχωράς θα συντονίζεται το πολικό σου ανάλογα με εσένα. Και όταν θα αποχωρήσεις από τη γη θα συνδεθείτε στα πνευματικά πεδία σαν ένα είδος μονάδας και θα σας δοθεί η ευκαιρία να ξανασυναντηθείτε και να αποκαταστήσετε την ολοκληρωμένη σχέση.

Η τελειότητα στο νου, έχει να κάνει με την μετάλλαξη του ανθρώπινου νου, σε Νου Χριστού. Αυτό συμβαίνει μέσα σ' έναν δρόμο, όπου εναρμονίζεται η αφαιρετική και η επαγωγική σκέψη.

Στην αφαιρετική σκέψη έχουμε κίνηση από μια γενική αρχή, η οποία μας οδηγεί σε ειδικές λειτουργίες. Από το γενικό επομένως προχωρούμε στο ειδικό. Ενώ στην επαγωγική σκέψη, από τις επί μέρους λειτουργίες, συνάγουμε ειδικούς νόμους. Στην αφαιρετική σκέψη, όπου εφαρμόζεται η αφηρημένη αρχή, ο άνθρωπος έχει συνείδηση της Θείας προέλευσης και θέλει να προσφέρει Θείο Φως. Ενώ στην επαγωγική σκέψη, έχει συνείδηση του σκοπού μέσα στο Θεό και θέλει να συνθέσει κάθε εμπειρία σε πνευματική φόρμα. Στην αφαιρετική σκέψη, έχουμε διάχυση και αρσενικό και στην επαγωγική σκέψη, έχουμε ενοποίηση και θηλυκό. Στην αφαιρετική σκέψη έχουμε το φιλόσοφο, ενώ στην επαγωγική τον επιστήμονα. Στην αφαιρετική σκέψη έχουμε την θηλυκή αφαίρεση, ενώ στην επαγωγική σκέψη έχουμε την αρσενική επαγωγή.

Ο όρος θετικός σημαίνει δημιουργικός, δυναμικός, αυτός που εξωτερικεύεται, που ακτινοβολεί, ενώ ο όρος αρνητικός σημαίνει δεκτικός, αυτός που συλλαμβάνει, που γεννά, που φέρνει στο φως. Η αντίστροφη πόλωσή τους είναι η βάση και το θεμέλιο μιας αρμονικής συνεργασίας και αλληλοσυμπλήρωσης. Όταν όμως αυτή η συνεργασία βασίζεται στις ψυχικές ή βιολογικές διαφορές, τότε υπάρχει αμοιβαία εκμετάλλευση. Έτσι η γυναίκα προσπαθεί να επηρεάζει την αντρική σκέψη και να την εξουσιάζει. Αν το πετύχει ξυπνάει έτσι το θετικό σώμα των επιθυμιών του άντρα. Μέσω δυναμισμού της αντρικής επιθυμίας, το εγώ των επιθυμιών ξυπνά μέσα στο αίμα, το φυσικό σώμα δραστηριοποιείται υπό την επήρεια του αιθερικού σώματος και επομένως το φυσικό σώμα περνά στη δράση.

Το ότι η γυναίκα γεννήθηκε από τα πλευρά του άντρα αποσυμβολίζεται ως εξής: Όταν η ανθρωπότητα δίχως ανάμνηση εγκατέλειψε την τάξη του Θεού και εισχώρησε στα υλικά γήινα πεδία, ήταν σε κατάσταση πνευματικής παιδικότητας. Η δημιουργία ή αναγέννηση σε οποιοδήποτε πεδίο δεν θα ήταν δυνατή χωρίς την συνεργασία των δύο φύλων, δύο πόλων. Έτσι η ανθρωπότητα συνειδητοποίησε εκ νέου την δυαδικότητά της. Βαθύς ύπνος που επέφερε ο Θεός στον Αδάμ, ADM, δηλαδή στην ανθρωπότητα, ήταν μία επισκίαση του Αγίου Πνεύματος που ορίζεται ως εκστατικός ύπνος. Το ιερό της καρδιάς ενεργοποιήθηκε από το Άγιο Πνεύμα και έτσι όταν ξύπνησαν, συνειδητοποίησαν ο ένας τον άλλον. Αυτή η αναγνώριση συνέβη δια μέσου του νωτιαίου πνευματικού πυρός. Το νωτιαίο πνευματικό πυρ αναπτύσσει μέσα στο ιερό της καρδιάς ένα φως, δια μέσου του στέρνου και των πνευμόνων. Το στήρνο, ο θύμος και μερικά άλλα όργανα μες την καρδιά παίζουν ένα σπουδαίο ρόλο. Μόλις το φως αυτό ανάψει μέσα στην καρδιά, ο ένας αναγνωρίζει τον άλλον και ξυπνούν και οι δύο και η πορεία της συνειδητής συνεργασίας αρχίζει. Η αναγνώριση λοιπόν είναι δυνατή μόνο για ψυχές ώριμες για αυτό, η γήινη προσωπικότητα είναι ανίκανη για κάτι τέτοιο.

Σε ένα ζεύγος οι πολικότητες αλλάζουν, τότε ο ένας εκφράζει την αρσενική αρχή και τότε ο άλλος τη θηλυκή. Η μορφή φανερώνει το φύλο στα υλικά πεδία, ενώ η λειτουργικότητα δύναμης, η πολικότητα δηλαδή, αν είναι θετική ή αρνητική, θηλυκή ή αρσενική, στα εσωτερικά πεδία. Στο έβδομο πεδίο δεν υπάρχει θηλυκό και αρσενικό, άνδρας και γυναίκα αλλά το άφυλο ον. Η πολικότητα στο κινητικό μέρος φαίνεται με την αφή. Η πολικότητα στη διάνοια, φαίνεται από την οπτική γυναίκα και από τον ακουστικό άνδρα. Η πολικότητα στη συγκίνηση, στο συγκινησιακό μέρος, φαίνεται από την οπτικότητα στον άνδρα και την

ακουστικότητα στη γυναίκα. Το ανώτερο βασιλικό ζεύγος, το ανώτερο είδος πολικού δηλαδή, υπάρχει εκεί όπου η αφή, η ακοή, η οπτική, όλα είναι εναρμονισμένα, ως Ψυχή και Πνεύμα.

Το αστρικό σώμα είναι αρσενικό ως προς το φυσικό σώμα και θηλυκό ως προς το νοητικό σώμα του ανθρώπου. Που σημαίνει ότι το νοητικό σώμα γονιμοποιεί το αστρικό και το αστρικό σώμα γονιμοποιεί το φυσικό. Το αστρικό λοιπόν σώμα, το μοντέλο το οποίο έχει προδιαγραφεί πριν μία ενσάρκωση, θέτει σε δράση το φυσικό και προσδιορίζει τις συνθήκες ζωής του, σαν τελικός αποδέκτης από τα υπόλοιπα ανώτερα σώματα. Το αλκοόλ αντιστρέφει την πολικότητα δημιουργώντας επιπλοκές.

Το φυσικό σώμα, από αρνητική πόλωση που έχει, αλλάζει πόλωση, γίνεται θετική κι έπειτα αδρανοποιείται.

Οι διαφορές των φύλων είναι πολλές, γονιδίων, δραστηριότητας των ενδοκρινών αδένων. Επίσης η φυσική διάπλαση και η θερμοκρασία του αίματος είναι διαφορετικές στους άντρες και στις γυναίκες. Η πόλωση σ' ένα ζεύγος, φαίνεται ακόμα και στις ορμόνες που έχει το θηλυκό και το αρσενικό. Στις θηλυκές ορμόνες που έχει ο άντρας και στις αρσενικές που έχει η γυναίκα. Οι δυο λοβοί της υπόφυσης είναι αντίστροφα πολωμένοι σε άνδρες και γυναίκες σαν λογική και ηθική, το κωνάριο ή επίφυση είναι μικρή σαν ρεβίθι. Ο άνδρας στο φυσικό επίπεδο είναι θετικά φορτισμένος, είναι αρσενικός, ενώ η γυναίκα είναι αρνητικά φορτισμένη. Στο αιθερικό πεδίο ο άνδρας είναι αρνητικά πολωμένος και η γυναίκα θετικά. Στο αστρικό πεδίο ο άνδρας είναι θετικά πολωμένος και η γυναίκα αρνητικά. Στο νοητικό πεδίο ο άνδρας είναι αρνητικά φορτισμένος και η γυναίκα θετικά φορτισμένη κ.ο.κ. Μέχρι το 7ο Θείο Πεδίο όπου εκεί δεν υπάρχουν πλέον πόλοι αλλά ουδετερότητα.

Το ζεύγος έχει μεγαλύτερη δυναμική εξέλιξης από τον μοναχικό πνευματικό αγωνιστή, διότι αυξάνονται οι παροχές και η δυναμική της προδιαγραφής. Εάν κάποιος θυσιάζε την ατομική του πνευματική εξέλιξη προκειμένου να εξελισσόταν ο σύντροφός του, θα σφράγιζε και τη δική του εξέλιξη. Γίνεται ολοφάνερο ότι το να θεωρεί κατώτερο ο ένας τον άλλο, να τον ταπεινώνει με διάφορους τρόπους ή να τον εξαπατά, είναι το πιο καταστροφικό στοιχείο σε ένα γάμο. Το αίσθημα της κτητικότητας και της οποιασδήποτε ποιότητας ζήλιας, φυσικά και της πνευματικής, είναι απαραίτητο να ταξινομείται και να μετουσιώνεται άμεσα, διότι επιφέρει πνευματική καθήλωση. Καλό είναι να διευκολύνει ο ένας την πνευματική εργασία του άλλου, αναλαμβάνοντας την διεκπεραίωση υλικών πρακτικών θεμάτων. Ο κοινός πνευματικός στόχος, ο κοινός δρόμος και η κοινή κοσμοθεωρία αποτελούν τα βασικότερα θεμέλια της συμβίωσης και του γάμου. Ο γάμος πρέπει να τελείται από κοινή πίστη και εκτίμηση και όχι για τον φόβο της κοινωνικής κατακραυγής. Τα προβλήματα ξεκινούν όταν έστω και ο ένας δεν καλύπτει τον άλλον, όταν δηλαδή δεν στέκεται δίπλα του με υπευθυνότητα εκπαιδευτή. Η έλλειψη συμμετοχής σε ενσυνείδητη πνευματική πορεία του ενός δημιουργεί αποστάσεις από τον άλλον, επιφέροντας συγκρούσεις. Η ειλικρίνεια και ο σεβασμός είναι τα θεμέλια κάθε σχέσης εξάλλου.

Νέο Μυστήριο Γάμου

Να αγαπήσετε τον εαυτό σας, να είστε ελεύθεροι, να εκφράζετε ελεύθερα, με όλη σας την αγάπη και τον σεβασμό, με όλη την ομορφιά που βγαίνει από μέσα σας, να χαίρεστε κάθε συνενούρησή σας και να την διαποτίζετε με την αγάπη σας, με ό,τι πιο όμορφο έχετε. Να τιμάτε το πρόσωπο που έχετε δίπλα σας και να αναβιβάζετε με το βλέμμα σας, με το άγγιγμά σας, κάθε τι που ζείτε όταν θα κάνετε έρωτα. Μην ξαναεπιτρέψετε κανέναν φόβο ή καμία ενοχή να παρεισφρήσει στον έρωτά σας. Αφήστε τον έρωτα να σας ενεργοποιήσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να επεκτείνετε τα όρια του έρωτα στο άμορφο, σε ιδέες, στο ίδιο το Θείο. Την πληρότητα του έρωτα που μπορείτε να βιώσετε με το ταίρι σας, φανταστείτε ότι μια ανάλογη πληρότητα μπορείτε να βιώσετε στη σχέση σας με τον Θεό.

Το απόσταγμα της Μυσταγωγίας αυτής θέτω ως Αέναη Ευλογία, Ατελεύτητη και αφιερώνω αυτήν στον Έρωτά σου άνθρωπε, στον Έρωτα που μισήθηκε τόσο, στο ζεύγος, το ανδρόγυνο

που μισήθηκε τόσο και Ευλογώ την ολοκλήρωσή σου και συμπλήρωσή σου με το έτερό σου ήμισυ, χωρίς περιορισμούς μορφής, χώρου ή χρόνου και ιδού εσύ άνθρωπε πλέον αλλάζεις τον ρου τον γεγονότων που διέγραψε η ολότητά σου, ως άτομο Εν με την ολότητα άνθρωπος. Σφραγίζοντας κάθε πνεύμα συλλογικό εθνών, ότι θέτω τα έθνη υπό κρίση για τα αδελφικά τους έθνη, που ονόμασαν τρίτο κόσμο και έδεσαν αυτούς και έκριναν αυτούς, να ζουν σε άλλον κόσμο, όλους τους κόσμους ανάγω στο Ποτήρι της Ζωής άνθρωπε, ότι στο Όνομα του Πατρός μου και με την Χάρη και Ευλογία, που φέρω από καταβολής των αιώνων, φέρω στην επιφάνεια την συνείδησή σου, αποκαλύψεις και επιγνώσεις ότι εγώ και εσύ είμεθα Εν.

Ο γάμος αυτός ευλογείται απ' όλα τα όντα του Σύμπαντος και τις δυνάμεις του, φανερώνοντας την επίγνωση ότι όλα όσα χρειαζόμαστε στη ζωή, την αγάπη, τη σοφία, τη δύναμη, την κατανόηση, τη φροντίδα, τη συμπόνια, την Αγάπη, τη χαρά, υπάρχουν μέσα μας χωρίς την απαίτηση, την προσδοκία ότι αυτά θα μας τα δώσει ο άλλος. Ο γάμος αυτός δεν δίνεται ως εγγύηση κάποιας εξασφάλισης, δεν είναι έκφραση ιδιοκτησίας ή κατοχής αλλά φανέρωσης της προσφοράς όλων αυτών των δώρων, ώστε να επέλθει αφθονία παντού.

Ο γάμος αυτός δεν είναι μέσο για να περιορίσει ούτε να ελέγξει ούτε να εμποδίσει ο ένας τον άλλον, με οποιοδήποτε τρόπο, να εκφράζεται αληθινά και να δοξάζει ειλικρινά την αγάπη του για το Θεό, για τη Ζωή, για τους ανθρώπους, τη Θεία Δημιουργικότητα, το Θείο Έργο, καθετί που μας φέρνει χαρά. Ο γάμος αυτός ευλογείται ως μυστήριο που προσφέρει ευκαιρίες κι όχι υποχρεώσεις. Ευκαιρίες για ανάπτυξη, ελεύθερη έκφραση κι εξίσωση της Ζωής στο Θείο. Αυτός ο γάμος ευλογείται ως μια Θεία Κοινωνία. Ευλογείται ως ένα ταξίδι μες τη Ζωή μ' αυτόν που αγαπάτε, ως ισότιμο σύντροφο, με τον οποίο μοιράζεστε εξίσου ευθύνες και δικαιώματα. Αυτός ο γάμος ευλογείται να καταστεί σύμβολο ενότητας, όχι κατοχής και περιορισμού, όχι παγίδευσης αλλά απελευθέρωσης. Καθαγιάζεται το Μυστήριο αυτό απ' αυτές τις ψυχές που είναι οι μοναδικές, που μπορούν να το κάνουν αληθινό.

Ανορθώνω μέσα από την Αγάπη Σου Πατέρα, την ιδέα του ανθρώπου για τον έρωτα. Αναστρέφω την ενέργειά μου αντί της πίεσης και του συνωστισμού στον κόκκυγα σε δημιουργικότητα στο ένδον του μυελού των οστέων μου. Στο κέντρο αυτού ενεργώ και μεταλλάσσω τη λειτουργία της καθήλωσής σου άνθρωπε και ενώνω τη λειτουργία της εξωτερικεύσης του έρωτά σου με την αναγωγή του σε Θεία Λειτουργία μετουσίωσης και μετάλλαξης των ενεργειών, που στην ύλη σου εκδηλώνεται με την άνοδο του Θείου Ρεύματος μέσα στη σπονδυλική σου στήλη.

Η Θεία Ενέργεια της οποίας είσαι εκδήλωση και φορέας, εκπέμπεται και επιστρέφει στην κεφαλή σου, στην επίφυσή σου, που λειτουργεί ως «επί της φύσεως» της ανθρωπίνης. Εξ' ου και άνω θρώσκων σημαίνει επιζητώ να επιστρέψω και από τη ρίζα αυτή παράγεται η λέξη θρησκεία, που αντεστραμμένη σε έχει εγκλωβίσει στα της γης.

Σε εμβαπτίζω στο Ποτήρι της Ύπαρξης και συμπληρώνω τις ατελείς εκδηλώσεις και τις δυσαρμονίες, που εν' αγνοία σου κινήσες διαχρονικά, στην τροχιά της εξέλιξης σου άνθρωπε, μετουσιώνω την προσωπικότητά σου, καθιστών σε Άνθρωπο Λόγο, λάβε από το Ποτήρι της Ανάστασης, της προσφοράς σου, την βεβαιότητα της δυνατότητας σου να εκδηλώνεσαι πλέον ως Λόγος, Άπειρος, Θείος, Τέλειος, λάβε από την Ζωή μου και την Ζωή σου σε Υότητα, χωρίς αποστάσεις, ατέλειες, αναλήθειες και περιορισμούς. Την Αλήθεια την Μια, προσδώντας παλμό της καρδιάς μου την ώρα αυτήν καθιστώ τον Άρτο σώμα Χριστού και τον Οίνο αίμα Χριστού, Πνεύμα και Ψυχή Αληθείας, σε Ενότητα.

Ενώνω κάθε εκδήλωση του ενός προς τον άλλον, έτσι ώστε να είναι συμπληρωματική, να είναι εκδήλωση Αγάπης, να είναι εκδήλωση που πληρώνει τα κενά και τις ατέλειες του ανθρώπου, με Αγάπη και μετουσίωση, με αγκάλιασμα και προσφορά, γιατί μόνο μέσα από την προσφορά μπορώ να απελευθερωθώ ο Άνθρωπος και να βαδίσω το Δρόμο Σου, ενωμένος με το άλλο μου μισό, το Πνεύμα με τη Ψυχή μέσα μου, με τον άνδρα και τη γυναίκα και ως Ένα, απελευθερωμένοι να βιώσουμε τον Θείο Έρωτα, Αυτόν τον Έρωτα που αναβιβάζει, που ενώνει την ψυχή και το πνεύμα, που κάνει την ψυχή να φροντίζει και να αγκαλιάζει και να

οδηγεί το πνεύμα της και κάνει το πνεύμα να οδηγεί, να ενεργοποιεί και να φροντίζει την ψυχή του. Ετούτη την ένωση ευλογώ να εκδηλωθεί Πατέρα, από τον Άνθρωπο ενωμένο με την ψυχή και το πνεύμα του και στην ύλη και να κάνει καθετί, να συντονίσει καθετί μ' αυτή την δόνηση του Έρωτα του Θείου και να εκδηλώσει αυτήν, έτσι ώστε να απελευθερωθεί και να αγκαλιάσει μέσα του το Παν ως Ψυχή και ως Πνεύμα, γιατί Ψυχή και Πνεύμα είναι, και όλα τα άλλα είναι δημιουργήματα το νου του ανθρώπου, που απομακρύνθηκε από Εσένα Θεΐε Πατρικέ Νου.

Αγαπημένε μου Πατέρα, νιώθω χαρά που Εσύ μου δίνεις, με το νόημα και τον σπόρο που βάζεις στην ζωή μου, χαρά που δεν την αγγίζει τίποτα, καμία πλάνη, κανένα σκοτάδι, χαρά που λάμπει και σβήνει τους ψεύτικους ήλιους της διάνοιας, χαρά που μπολιάζει την αμφιβολία με πίστη, την καρδιά μου με έρωτα και με μεταμορφώνει και ανεβαίνει στα μάτια μου και μεταμορφώνονται οι άνθρωποι γύρω μου, έτσι που γίνονται μέρος μου και γίνομαι μέρος τους και γινόμαστε Αγάπη Μία.

Σε φιλώ και σε εναγκαλιζομαι αγαπημένη μου ψυχή, Έρωτα της ψυχής μου Άπειρε, και Ευλογώ τον Έρωτα αυτόν ως Θεΐο Πύρ, να αναβλύζει από εντός σου και να θεραπεύει, να ισορροπεί, να είναι Θεΐα θωπεία και ίαση, να είναι αποκατάσταση, να είναι ισχύς Θεΐα, δημιουργική.

Ευλογώ τον δρόμο των Πρωτοπόρων Ανθρώπων Λόγων, του Νέου Ανθρώπου που σφραγίζει με τα βήματά του τη μετάβαση της ανθρωπότητας σε μια νέα γη, σε ένα νέο ουρανό, μέσα μας. Ευλογώ το πέρασμά σου άνθρωπε στη Βασιλεία των Ουρανών. Ευλογώ τις χώρες και τα έθνη, τους λαούς τους και τους ηγέτες τους. Ευλογώ την αναδιάρθρωση των ενώσεων και των συνδέσεων μεταξύ τους και σφραγίζω με την Αγάπη Σου Μητέρα, την φανέρωση της Αλήθειας που έχει η Αγάπη η δική Σου, η Άπειρη, η Ομορφιά του Έρωτά Σου. Άπειρη ψυχή μου, πνεύμα μου αγαπημένο που γίνεσαι Μυσταγωγός και Μυστήριο Ιερό και Άρρητο. Δεύτε λάβετε Φως. Ευλογημένος ο Ιερός Γάμος των αδελφών μου. Ευλογημένη η ζωή και η πορεία τους, η συντροφικότητα, η αλληλοσυμπλήρωση, η χάρη, η ευρυθμία, ο συντονισμός και ο έρωτάς τους να έχει Ομορφιά δική Σου. Πατέρα μου Αγαπημένε, ας είναι οι κήποι Σου ο νέος τους ήχος. Ευλογώ τους ανερχόμενους Λόγους και την ομαδοποίησή τους. Ας είναι Ευλογημένες όλες οι σχέσεις των αδελφών μου με τα πάντα. Ας είναι Ευλογημένη η νέα τους ζωή.

Άπειρε Λόγε, Άπειρο Πνεύμα Αγάπης και Ενότητας της Ζωής και Θεΐας Δημιουργίας, σ' όσες ψυχές βρήκαν η μία την άλλη ας είναι ευλογημένος ο δρόμος τους ο κοινός κι ο προορισμός τους, ας είναι το σπίτι τους χώρος πληρότητας και ευτυχίας, ανάπτυξης, ανανέωσης, μοιρασιάς, χαράς, προσευχής, αγάπης κι όσοι βρίσκονται κοντά τους να λαμβάνουν από την ομορφιά και την αφθονία της αγάπης τους. Ας είναι ο δρόμος τους η χαρά της ζωής, οι μέρες σας ευλογημένες και γεμάτες με Φως πάνω στη γη.

*«Ου το κάλλος, ω γύναι, αλλ' αρεταί τέρπουσι τους ξυνευνέτας».
(Ω, γυναίκες, όχι το κάλλος αλλά οι αρετές ευχαριστούν τους συζύγους.)
Ευριπίδης*

Ο ΓΑΜΟΣ

Κατά τον Άγιο Νεκτάριο ο Γάμος είναι μυστήριο, γιατί αγιάζει την απαρχή του ανθρωπίνου γένους, η οποία λαμβάνει τη σύστασή της από τη Θεΐα εντολή «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε» και προάγεται κατά το Θεΐο Θέλημα προς πλήρωση της αποστολής της στον κόσμο.

Αν παρατηρήσουμε όλα τα έμβια όντα, αυτά ενώνονται μόνο με σκοπό την αναπαραγωγή. Στον άνθρωπο όμως, που είναι το μόνο έμβιο ον που διαθέτει πνεύμα, η ένωση του δεν έχει μόνο σκοπό την αναπαραγωγή, δηλαδή δεν εξυπηρετεί μόνο τις υλικές βιολογικές ανάγκες, αλλά εξυπηρετεί ψυχικές και πνευματικές. Γι' αυτό όταν μιλάμε για γάμο, εννοούμε μια δημιουργική ψυχοπνευματική σχέση, που σχετίζεται με τις ενέργειες του κέντρου του λαιμού.

Με το μυστήριο του Γάμου θεωρούμε ότι η Χάρις του Αγίου Πνεύματος επενεργεί και σφραγίζει δια του ενεργειακού κέντρου του λαιμού, τη νοητική κατάσταση του ανθρώπου απελευθερώνοντας τις ζωογόνες ενέργειες του 3ου Πνεύματος του Θεού «Ρώμος». Το κέντρο του λαιμού είναι το κέντρο της δημιουργικότητας του ανθρώπου.

Σύμφωνα με τη μυητική παράδοση η Ενέργεια του 3ου Πνεύματος της Θείας Ισχύος προσδίδει κυριαρχία και δημιουργική δύναμη. Υποκινεί τις διεργασίες της νόησης του ανθρώπου. Κυβερνά και επηρεάζει το κέντρο του λαιμού και ευθύνεται για την ύπαρξη της κατάστασης της δημιουργικότητας του ανθρώπου.

Σύμφωνα με τη μυητική αριθμοσοφική παράδοση, τα πάντα προήλθαν από την Απόλυτη Μονάδα και το Πάν και τα πάντα βρίσκονται μέσα σε Αυτήν. Τίποτα χωρίς Αυτήν και τίποτα εκτός Αυτής. Όταν κάτι είναι ανεκδήλωτο είναι Ένα. Μόλις όμως εκδηλωθεί, ταυτόχρονα και συγχρόνως με την εκδήλωση Του γίνονται Δύο. Το Ένα συνεργάζεται και ενώνεται με το Δύο για να κάνει το Τρία. Το Τρία είναι η Δημιουργία.

Η Σοφία και η Αγάπη συνεργάστηκαν και συνεργάζονται και μόνο ενωμένες δημιούργησαν το Παν. Η Απόλυτη Δυάδα του Θείου Επιπέδου αντικατοπτρίζεται στο φυσικό κόσμο και θεσμοθετεί στο ξεδίπλωμα Της, την έννοια της σχετικής Δυάδας, το νόμο της δημιουργίας, της ζωής, της γονιμότητας, της εξέλιξης.

Η έλξη και η άπωση, το θετικό και το αρνητικό, η ανάλυση και η σύνθεση, το ενεργητικό και το παθητικό, συνεργάζονται και όλα αυτά μόνο ενωμένα δημιουργούν. Για κάθε δημιουργία, για κάθε δημιούργημα, είναι απαραίτητη η στενή και εξακολουθητική συνεργασία, δύο κινήσεων, δύο αρετών, δύο παραγόντων κ.λ.π. Η τεχνική, η τέχνη και το μυστικό ή το μυστήριο της δημιουργίας βρίσκονται πάνω σε αυτή τη συνεργασία, τη συναλλαγή, τη συνένωση, την εναρμόνιση των αντιθέσεων.

Ο άνθρωπος λοιπόν, ως πνευματικό ον του υλικού κόσμου, γίνεται δημιουργός δια του νόμου της Δυάδας. Έκφραση του νόμου της Δυάδας στην ανθρώπινη φύση είναι η ανδρογυνική μορφή. Ο άνθρωπος καθίσταται δημιουργός, όταν συναντήσει το ισάξιο αντίθετο του. Καλλιεργεί το χαρακτήρα του δημιουργώντας υγιή προσωπικότητα, όταν συναλλαγεί και συμβιώσει με το έτερον αντίθετο του. Επίσης δημιουργεί ζωή τεκνοποιώντας μόνο όταν ενωθεί με το αντίθετο του.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Η έννοια **αυτή** είναι συμβατική. Δημιουργός είναι μόνο ο Θεός. Ο άνθρωπος είναι αναδημιουργός ή δημιουργός δευτέρης τάξης. Δε δημιουργεί από το μηδέν, όπως ο Θεός, αλλά αναδημιουργεί χρησιμοποιώντας πρώτες ύλες και ιδιότητες, δημιουργημένα από το Θεό. Επίσης φαίνεται ως δημιουργός διότι χρησιμοποιείται ως μέσο εκδήλωσης Πνευματικών αρχών.

Ο νόμος της Δυάδας στην ανθρώπινη φύση πραγματώνεται με τον έγγαμο βίο, τον οποίο δια του μυστηρίου του Γάμου, ευλογεί το Άγιο Πνεύμα. Όμως, σύμφωνα με το σύγχρονο θεολόγο Χ. Γιανναρά, ο γάμος έστω και αν ιδρύεται με την πράξη του εκκλησιαστικού μυστηρίου, δε γίνεται οδός της αληθείας του Θεού και της αλήθειας του ανθρώπου, όταν παραθεωρηθεί ο ηθικός χαρακτήρας του και η προσωπική και δυναμική ενεργοποίηση της προσφερόμενης Χάριτος. Ο γάμος προσφέρεται από την εκκλησία ως μυστήριο σε όσους θέλουν να ζήσουν τη μεταμόρφωση της φυσικής αυτής σχέσης σε πραγματικότητα μετοχής στην αλήθεια του Θεού. Εάν όμως οι άνθρωποι θέλουν να αρκεσθούν στη φυσική, ερωτική σχέση, στα όσα αγαθά παρέχει από μόνη της η ερωτική ζωή στα πλαίσια μιας τίμιας συζυγικής συμβίωσης, η εκκλησία δεν μπορεί να έχει αντίρρηση σε αυτό, πολύ δε περισσότερο δεν μπορεί να χαρακτηρίσει αυτή τη σχέση ως ανήθικη με τα κριτήρια της συμβατικής κοινωνικής ηθικής.

Κάθε άνθρωπος φέρει μέσα του ένα ποσοστό ανδρογυνίας, το οποίο ποικίλλει ανάλογα με ορισμένους γνωστούς αλλά και άγνωστους παράγοντες. Το ανθρώπινο σώμα που είναι η έδρα αυτής της καταπληκτικής δυνάμεως, που αποκαλούμε πνεύμα, φέρει μέσα του εντυπωμένο σε κάθε κελτίο μία κάποια αμυδρή κλίση ή τάση προς την αρσενικότητα ή τη θηλυκότητα.

Σύμφωνα με τα επιστημονικά δεδομένα μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι κάθε ανθρώπινο όν φέρει μέσα του τα ίχνη του ανατομικού διφύλου. Φέρει δηλαδή τα ίχνη και των δύο φύλων που είναι τα απομεινάρια, τα υπόλοιπα, τα κατάλοιπα, του εμβρυακού διφύλου. Η λέξη σεξ προέρχεται από το Λατινικό *sectus* που σημαίνει τομή, κόψιμο, χώρισμα, αποκοπή, αποχωρισμός. Βλέπει λοιπόν κανείς το εξής παράδοξο στη λέξη σεξ. Αφ' ενός μεν να σημαίνει χωρισμό, διαίρεση, ανταγωνισμό των δύο φύλων αφ' ετέρου δε ένωση εναγκαλισμό, έλξη και σωματικό έρωτα.

Ο έρωτας χαρακτηρίζεται ως μια τάση του ανθρώπου να αποκαταστήσει την πρωταρχική και αρχέγονη φύση του και ο άνθρωπος ζητά το Ένα, ζητά την αδελφή ψυχή για να ολοκληρώσει την ύπαρξη του.

Ο έρωτας λοιπόν είναι μία απέραντη σκάλα δονήσεων που αρχίζει από την πιο φευγαλέα και καμιά φορά, βάνουση, σεξουαλική πράξη και φτάνει μέχρι την αποκάλυψη του εαυτού μας και την αφύπνιση μερικών άγνωστων δυνατοτήτων και γίνεται το μονοπάτι που οδηγεί στα υπέρτατα μυστικά της δημιουργίας. Δίνει γεύση της αθανασίας, συμφιλιώνει μέσα στον άνθρωπο το θάνατο και τη ζωή, δικαιώνει την ύπαρξη.

Ο οργανισμός της σεξουαλικής πράξης απεικονίζει σε μικρογραφία την κοσμογονική έκρηξη, «Big Bang», γι αυτό και μέσα από τη σεξουαλική πράξη αναπαράγεται η ζωή.

Αυτή η έκρηξη της συσσωρευμένης δημιουργικής ενέργειας, αν κατευθυνθεί προς την προσευχή, τότε λειτουργεί σαν «πύραυλος» που εκσφενδονίζει τις αισθήσεις της προσευχής προς το δημιουργό. Δηλαδή αν το «Big Bang» είναι μια εκσφενδόνιση δημιουργικής ενέργειας προς τα «κάτω», ο οργανισμός εν προσευχή είναι μια εκσφενδόνιση δημιουργικής ενέργειας προς τα «άνω».

Ο άνθρωπος ξεκίνησε την πορεία της Θεογνωσίας του, την περασμένη εποχή, από τη μοναχικότητα. Δηλαδή έφτανε το Θεό καλλιεργώντας εντός του την αρσενική και θηλυκή φύση και τις εναρμόνιζε σε ένα Θείο έρωτα με την ανάπτυξη της αγάπης του εαυτού και της αγάπης του πλησίον. Καρπός της εσωτερικής αυτής εναρμόνισης ήταν τα αλτρουιστικά έργα που άφηνε πίσω του.

Στη νέα εποχή αυτή η αρσενική και θηλυκή φύση πρέπει να εξωτερικευτεί και να εκδηλωθεί από τον άνδρα και τη γυναίκα. Αυτή η δυάδα οφείλει να εναρμονιστεί και να πραγματώσει το Θείο έρωτα και μέσα από αυτόν τη Θεογνωσία (γι' αυτό έχει δοθεί η σεξουαλική πράξη να είναι ανεξάρτητη της ικανότητας για τεκνοποιία).

Οι ερωτογόνες περιοχές του ανθρώπινου σώματος είναι δίοδοι ενεργειών που θεραπεύουν και διεγείρουν το σώμα και έχουν τη δυνατότητα να το οδηγήσουν στον ανώτερο πνευματικό του εαυτό. Επειδή είμαστε ψυχοπνευματικά όντα, όταν ενωόμαστε σωματικά με ένα άλλο ανθρώπινο όν, συνδέονται μεταξύ τους οι ψυχοπνευματικές ενέργειες. Όταν οι ενέργειες αυτές συντονιστούν και ενωθούν με την ενέργεια της αγάπης, τότε οι δύο φύσεις ως άνδρας και γυναίκα πλέον, θα εναρμονιστούν σε ένα ενιαίο όλο (όπως ήταν ο προπρωτικός ερμαφρόδιτος Αδάμ), για να αναγεννηθεί ο Νέος Αδάμ και να επέλθει η επάνοδος στη Μονάδα.

Αυτό ακριβώς υπέδειξε ο Κύριος με τη μετουσίωση του νερού σε κρασί, που έκανε στο γάμο εν Κανά. Δηλαδή όπως ο Θεός Λόγος μετουσίωσε το νερό (σύμβολο της πεσούσης υλικής δημιουργίας), σε κρασί (σύμβολο του Πνεύματος), έτσι η αγάπη και ο ευλογημένος έρωτας μπορεί να μετουσιώσει τον υλικό άνθρωπο στο νέο πνευματικό Άνθρωπο.

Η έγγαμη ανδρογυνική σχέση για να μεταμορφωθεί από φυσική σχέση σε πραγματικότητα μετοχής στην αλήθεια του Θεού προϋποθέτει:

- α) Να μην υπάρχει κανενός είδους υπολογισμός. Ένας γάμος ο οποίος έχει σκοπό τον υπολογισμό, σε οποιαδήποτε μορφή, είναι εκ των προτέρων καταδικασμένος να αποτύχει.
- β) Να υπάρχει έντονη και εμφανής αμοιβαία έλξη.
- γ) Ο άνδρας και η γυναίκα να είναι αντίστοιχου πνευματικού και ψυχικού επιπέδου.

- δ) Να συμβάλλει η τέχνη της συμβίωσης, η οποία συνίσταται στο να βλέπει με στοργή ο ένας τις ανάγκες και τις ελλείψεις του άλλου και να συμπληρώνει ο ένας τον άλλον με υπομονή και επιμονή.
- ε) Να έχουν κοινά ιδανικά και κοινούς στόχους.
- στ) Το σεξ να είναι μία ιερή στιγμή ένωσης με τον ερωτικό σύντροφο, αποτέλεσμα βαθιάς συναισθηματικής σχέσης. Η ερωτική σχέση να διέπεται από το ρομαντισμό και την ευγένεια. Ο ερωτικός σύντροφος να βιώνεται ως ένα κομμάτι του Θεού, όπως και κάθε ον. Οι σύντροφοι να προσεγγίζονται με ένα είδος πνευματικής ιερότητας.

Όσοι πραγματώσαν αυτές τις προϋποθέσεις σε μια μονογαμική σχέση, έφτασαν σε υψηλά επίπεδα συνείδησης.

Ο άνθρωπος πρέπει να καταλάβει ότι η ευτυχία είναι κατάκτηση. Δεν αρκεί η έλξη των δύο φύλων και η επιθυμία να ευτυχήσουμε, για να ευτυχήσουμε. Εξαρτάται από τον ίδιο τον τρόπο ζωής και από τον τρόπο σκέψης. Επιτυγχάνεται με την εξακολουθητική προσπάθεια, με τη μελέτη και τη γνώση. Έτσι ώστε απ' τη μια ο άνδρας να έχει την ισχύ, τη δικαιοσύνη και το σθένος να χορηγεί, να προστατεύει, να βρίσκει λύσεις και να δίνει γνώσεις. Απ' την άλλη πλευρά η γυναίκα, να εκδηλώνει τη θηλυκή φύση της για να εκφράσει τη στοργή, την τρυφερότητα, την καθαρή μητρική αγάπη, να εκδηλώνει τη φυσική της καλοσύνη, ώστε να κατευνάζει τα πάθη και τις κακίες και να αποκτήσει ψυχική δύναμη και σθένος, ώστε να υπομένει, να στηρίζει και να θεραπεύει.

Εσωτερικοί «χημικοί γάμοι» και Ιερός Γάμος

Δεν είναι τυχαίο πως όλες οι παραδόσεις, οι μύθοι και οι παραδοσιακοί θρύλοι, μιλάνε για ένα πρωταρχικό ανδρόγυνο. Για να ξαναγυρίσουμε λοιπόν στο τέλειο πλάσμα πρέπει να συγχωνευτούν και πάλι οι δύο φύσεις. Να ένα απόσπασμα από μια αραβική αλχημική πραγματεία, το «Βιβλίο του Αρτέφιου». «Αυτές οι Φύσεις (ο Ήλιος και η Σελήνη, στη φιλοσοφική τους έννοια) είναι ενωμένες με τα δεσμά ενός αληθινού γάμου και πια δεν αποτελούν παρά μονάχα μία φύση, ένα σώμα ανανεωμένο και αναστημένο, για να μην πεθάνει πια ποτέ και να γίνει αθάνατο». Αυτήν την αναζήτηση της επιστροφής στην ενότητα, την ξανασυναντάμε πάντα στην καρδιά της αλχημείας.

Κανένας άντρας όσο αρρενωπός και να είναι, δεν είναι ολοκληρωτικά αρσενικό. Το ίδιο, αντίστροφα και αντίστοιχα ισχύει και για τη γυναίκα. Ιδιαίτερα η ψυχή –διδάσκει ο παραδοσιακός εσωτερισμός– αποτελείται από ένα θηλυκό κι από ένα αρσενικό τμήμα.

Οι ταοϊστές του «εξωτερικού ελιξιρίου» ήταν αλχημιστές που αδιάκοπα αναζητούσαν το αθάνατο νερό. Αυτοί που συνιστούσαν το «εσωτερικό ελιξήριο» ήταν πιο ρεαλιστές και πιο συνετοί. Πίστευαν πως αυτό που υπάρχει μέσα μας είναι υπεραρκετό σαν απόθεμα για να παρατείνει τη ζωή μας.

Η Βασιλεία των Ουρανών είναι πάνω από το Νόμο και την Τάξη. Είναι στη Χάρη του Θεού. Αυτή είναι η Βασιλεία των Ουρανών. Και όταν ζεις τη Χάρη του Θεού και την Αγάπη Του, είσαι ευτυχισμένος. Αισθάνεσαι αυτό τον Έρωτα. Αισθάνεσαι αυτή τη χαρά κι αυτή την πληρότητα που υπερκαλύπτει, μπορεί να έχεις χίλιες δυο σκοτούρες, προβλήματα, κούραση, θα τα υπερκαλύψει όλα, ως εκ θαύματος, ως δια μαγείας. Είναι ένας κόσμος ο οποίος ενώνει ανθρώπους πολύ διαφορετικούς. Αυτός ο κόσμος, προσπαθήστε να καταλάβετε, δεν περιλαμβάνει οπωσδήποτε χριστιανούς ή κάποιους συγκεκριμένους από κάποιες τάσεις κ.τ.λ. Όχι, περιλαμβάνει παιδιά, ανθρώπους από παντού. Κοινό τους γνώρισμα είναι ότι όλοι τους βίωσαν και βιώνουν αυτή την Αγάπη του Θεού. Την Ευδαιμονία. Και τη βιώνουν πώς; Ενόςω ζουν μέσα στη μεγαλύτερη δυστυχία. Αυτό είναι το χάος που πολλές φορές σας λέω. Ναι, αλλά από το χάος όμως πηγάζει ο Έρωτας, κατευθείαν, μόνο από εκεί. Αν δεν προσεγγίσεις το χάος, αν δε τολμήσεις να πηδήξεις μέσα του δεν θα γνωρίσεις τον εαυτό σου.

Ο Έρωτας είναι ο κριτής, η δεξιά. Αυτός είναι η τάξη - ΧΑΟΣ, ο Έρωτας - ΕΛΕΟΣ που θα μας κρίνει όλους στον ύψιστο και πιο μύχιο πόθο για Ένωση του Ανθρώπου. Αυτός είναι ο

ΕΡΩΤΑΣ, η Δύναμη που Ενώνει. Όσο έχεις ανάγκη το διαχωρισμό για να κινητοποιήσεις την ενότητα, όσο ανάγκη έχεις κάποιον εχθρό για να αναγκάζεσαι να κινητοποιείσαι, μόνος σου φτιάχνεις έναν ακόμη κόσμο στον οποίο προφανώς θα υποφέρεις. Αν αρχίσεις να ζεις όμως χωρίς πλέον να έχεις συναίσθηση κάποιου εχθρού, του οποιουδήποτε εχθρού, τότε βιώνεις τον Έρωτα. Ο Έρωτας και ο πόλεμος είναι πράγματα αντιφατικά. ΤΑΞΗ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΝΟΜΟΣ.

Σε κάθε στάδιο που περνάς, κάθε βήμα που περνάς αφήνεις κι ένα αποτύπωμα. Αυτό είναι κάτι σαν χαρτογράφηση. Σε αυτά τα πατήματα, σε αυτές τις ποιότητες θα πατήσουν άνθρωποι από διάφορες διαστάσεις που δεν θα γνωρίσεις ποτέ σου, μέσω της ατομικότητάς σου. Στο ίδιο αποτύπωμα έχουν πατήσει πριν από σένα άλλοι. Σε κάθε σου αποτύπωμα χάνεις τον εαυτό σου. Αν το αποτύπωμα είναι από το Θεό, χάνεις τον εαυτό σου. Αν το βήμα είναι Θείο, χάνεις τον εαυτό σου. Μόνο στον Έρωτα χάνεις τον εαυτό σου. Αλλά άλλος επιλέγει το θάνατο κι άλλος επιλέγει τη μοίρα του, άλλος επιλέγει τον πόλεμο κι άλλος επιλέγει τον έρωτα. Στη δύσκολη στιγμή υπάρχει αυτό που καταλύει τις επιλογές και λέγεται θυσία. Η θυσία του Έρωτα είναι εκείνη που θανατώνει το θάνατο. Όταν θυσιάζεται ο Έρωτας είναι μόνο για ένα λόγο, για να φέρει Ανάσταση. Πεθαίνει ο θάνατος. Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα της θυσίας του Χριστού. Εκεί το θνητό γίνεται Αθάνατο. Εκεί παύει να υπάρχει αυτό που λέγεται θάνατος ή έρωτας καθ' οποιαδήποτε έννοια και ανάγεται στη χριστιανική του μορφή που είναι η Αγάπη. Ας υποθέσουμε ότι έχουμε ζήσει όλοι μας ποιότητες έρωτα και ποιότητες αγάπης.

Ανάσταση δίχως θυσία γίνεται; Αγάπη δίχως Έρωτα γίνεται; Ποια η σχέση τους; Δε γίνεται, είναι ανέφικτο το βήμα της ολοκλήρωσης χωρίς να περνάει από τον Έρωτα. Με λίγα λόγια το πέρασμα για το κλειδί που λέγεται Ιωάννης ο μαθητής της Αγάπης, για την καρδιά δηλαδή, είναι ο Αντρέας. Η πύλη είναι από τα νώτα. Από τη θηλυκότητα. Από τη Θήλεια Αρχή, από το αφανές. Ο θείος Έρωτας είναι εκείνος ο οποίος οδηγεί στη θυσία της ατομικότητας και απελευθερώνομαστε.

Θα μπορούσε να υπάρξει ενσυνείδητη πίστη δίχως βίωμα; Όχι. Προηγείται η συνειδητοποίηση ή το βίωμα; Το βίωμα είναι πρώτο. Αυτή είναι η σχέση του Έρωτα και της Αγάπης. Ο Έρωτας είναι το βίωμα, η Αγάπη είναι η συνειδητοποίηση. Το βίωμα προηγείται. Και ρωτάω, εφόσον και η ευτυχία και η δυστυχία ανήκουν και στη διττότητα, το ποθούμενο ποιο είναι; Η Αφιέρωση, ο δρόμος της Ελευθερίας. Ο άνθρωπος πεθαίνει, κατ' επιλογή φοβάται να διαχειριστεί την αληθινή Συμπαντική του δύναμη, την αθανασία. Επιτρέπει μόνος του την αδυναμία και το θάνατο, την αναβολή της ολοκλήρωσής του.

Η μύηση στα Μυστήρια του Έρωτα φέρνει τον άνθρωπο σε επαφή με την πηγή κάθε ζωής και συμβολίζει την ένωση όλων των στοιχείων, ουράνιων και χθόνιων. Πνευματικά οδηγεί στην αρχετυπική πληρότητα, στο έσχατο Μυστήριο, που περικλείει τη μετουσίωση του ανθρώπου από το πιο στοιχειώδες ως το υψηλότερο επίπεδο. Ένας άνθρωπος που έχει βιώσει την πρωταρχική ενότητα μέσα από την πληρότητα του ολοκληρωμένου έρωτα μπορεί πλέον να γεννάει, να παντρεύεται, να γονιμοποιεί και να σκοτώνει τον εαυτό του. Είναι ο κύκλος αποσύνθεσης και εκ νέου ολοκλήρωσης, ο αιώνιος κύκλος, οι ενωμένοι αρχέγονοι γονείς, το εν δυνάμει πριν από τη γονιμοποίηση. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι αυτόφωτος και συνεπώς, επικίνδυνος για τις δομές της εξουσίας.

Η φιλία είναι η εκδήλωση της ίδιας κατάστασης στον άνθρωπο. Είναι η ένωση των ανθρώπων στην ύλη και ο αναβίβασμός μέσα από την ίδια λειτουργία αφύπνισης της μνημοσύνης. Την περίοδο αυτή αποκαθίσταται η ψυχή ακριβώς γιατί αυτή η λειτουργία έχει φθάσει σε ρυθμό κρίσιμου πλήθους. Τα πάντα θα γίνουν φως του Σείριου, γιατί η Γη είναι το Φως του και καθώς είναι κατ' εικόνα του Πνευματικού Ήλιου, έχει το βέτο.

Οι ανθρώπινες μορφές έχουν ως έργο, λαμβάνοντας πείρες από το υλικό πεδίο –είτε ως άνδρες είτε ως γυναίκες– να μεταφέρουν τις πείρες αυτές, μέσω αναγωγής στη συνείδηση του ανθρώπου. Αναγωγή σημαίνει αποκατάσταση και αποκατάσταση σημαίνει ελευθερία. Το ζευγάρι, όταν ξαπλώνει είναι ο οριζόντιος άξονας κι όταν σηκώνεται είναι ο κάθετος άξονας.

Η μετουσίωση των τριβών του ζεύγους παράγει πυρήνες μετουσίωσης. Ο άνθρωπος είναι η μόνη μορφή που μπορεί να συντονίζεται ταυτόχρονα στον οριζόντιο και κάθετο άξονα εκδήλωσης.

Η αποκατάσταση του DNA έχει συμβεί στον άνθρωπο «εκ κοιλίας μητρός», ώστε αυτός να ανακτήσει τη δυνατότητα της αλλαγής της πόλωσης. Υπάρχει ως προδιαγραφή και εν δυνάμει σε όλο τον άνθρωπο. Η αφύπνιση της μνημοσύνης που συμβαίνει στους Μαθητές του Λόγου, έχει ακριβώς ως σκοπό την ενεργοποίηση αυτής της λειτουργίας και τη διάχυσή της στη συνείδηση του ανθρώπου ως ίχνος Χριστοπορείας και Χριστοζωής σε όλα τα πεδία και τα επίπεδα.

Το εγώ έχει ταυτίσει τον εαυτό του με το λάθος και την ενοχή κι έτσι νιώθει απειλημένο από τα αντίθετά του, δηλαδή την τελειότητα και την αθωότητα. Είναι διύστικτο και έτσι, για κάθε θετικό της επίτευγμα, έχει πρόχειρη μια αρνητική υπενθύμιση. Πλαστογραφεί τα ηθικά παραγγέλματα, παίρνει το ρόλο του Μεγάλου Αυστηρού Κριτή και σπεύδει να της υπενθυμίσει τις ατέλειές της, τάχα για να την συνετίσει, την μολύνει με τον αρνητισμό του, που τον ονομάζει δήθεν ταπεινοφροσύνη και στρέφει την προσοχή της στα ελαττώματά της, υποχρεώνοντας το νου να εστιαστεί στην ατέλεια. Οι νόμοι της συνείδησης επιβάλλουν: Ό,τι σκέψεις σπέρνουμε, αυτές και θερίζουμε. Κι η ενοχή, η αυτοκαταδίκη απαιτεί πάντα σκληρή τιμωρία.

Η βίαιη μετατόπιση προκαλεί στην υπόσταση κρίση και έλεγχο συνείδησης, να μεγεθύνονται τα λάθη σου με τέτοιο τρόπο ώστε να τα δεις θες δε θες. Ο νους σου μετατοπίζεται βίαια από μια περιορισμένη ιδέα που έχεις για τα πράγματα και για τις πράξεις σου, σε μια άλλη ιδέα και σε μια άλλη διάσταση όπου καταλαβαίνεις πλέον ότι το λάθος είναι πιο σοβαρό από ότι θα έπρεπε. Καταλαβαίνεις ότι κάθε σου κίνηση είναι σοβαρή και έχει την βαρύτητά της. Το άλλο πρόσωπο της βίας είναι το πρόσωπο μιας μετουσίωσης που έχει συμβεί στην υπόσταση, η οποία δεν είναι πλέον προσκολλημένη ούτε στο αρσενικό της κομμάτι, ούτε στο θηλυκό, είτε είναι άντρας είτε είναι γυναίκα, με αποτέλεσμα όταν σπάσει αυτό το περίβλημα του προσωπικού εγωισμού εάν θέλεις που μας μονώνει μεταξύ μας, τότε ενεργοποιείται ο έρωτας, τότε έρχεται η στιγμή του γάμου μες στην υπόσταση, που ενώνει το θηλυκό με το αρσενικό μέσα του. Αυτή η κατάσταση είναι μια κατάσταση έρωτα που ενώνει, που ειρηνεύει, εκεί ζει κανείς τις χαρές της ειρήνης, ζει την χαρά της δημιουργίας και της σοφίας που υπάρχει μέσα από αυτό το Θείο Έρωτα, γιατί γίνεσαι κοινωνός της ψυχής σου, τότε συνειδητοποιείς την σοφία σου, που φέρει η ψυχή σου μέχρι πριν από όλους, μπορεί να την αισθάνεσαι αλλά δεν είσαι κοινωνός της. Όταν είσαι κοινωνός της είσαι και λειτουργός της, τότε γίνεσαι και λειτουργός της. Η άρνηση του ανθρώπου να θυσιαστεί ως προς το αρσενικό ή ως προς το θηλυκό κομμάτι του, τότε δημιουργεί τη διαστροφή της βίας που είναι το έγκλημα ή σε συλλογική μορφή ο πόλεμος.

Η ιερότητα του έρωτα, διασφαλίζει την ιερότητα της ζωής. Όπου χάνεται το ένα χάνεται και το άλλο και όπου τροφοδοτούμε το ένα τροφοδοτούμε και το άλλο, δίνοντάς τους ζωή, όση ζωή θέλουμε. Γιατί χάνοντας τον περιορισμένο μας εαυτό ανακαλύπτουμε έναν μεγαλύτερο που είναι η ίδια η ψυχή της ζωής, καθώς το άτομο μέσα από το ζεύγος βιώνει την πρωταρχική θεία μονάδα και μέσω αυτής την απειρότητα του θεού. Από εκεί και πέρα, οποιαδήποτε άλλη ιερή στιγμή θα τεθεί πάνω ή κάτω από αυτήν την εμπειρία, η οποία δόθηκε ως φυσικό μέτρο, προκειμένου να οξυνθεί η ανθρώπινη διάκριση μέσα στην μεγαλειώδη κλίμακα των ιερών βιωμάτων.

Όταν αποκαμωμένη από τις δοκιμασίες, με τη θεϊκή αλοιφή στο χέρι, η Ψυχή άνοιξε το βάζο για να δοκιμάσει το θαυματουργό φάρμακο, ο Ύπνος την τύλιξε και έχασε τις αισθήσεις της. Τότε ο Έρωτας έτρεξε κοντά της, την συνέφερε στην αγκαλιά του και την οδήγησε στον Όλυμπο, όπου έγινε μεγάλη γιορτή, για να τιμηθεί η γαμήλια ένωση Έρωτα και Ψυχής, που έδωσε στην Ψυχή την Αθανασία. Από το γάμο αυτό γεννήθηκε ένα πανέμορφο κοριτσάκι, η Ηδονή.

Ο Έρως, που υμνήθηκε από κάθε πνευματικό άνθρωπο σε κάθε εποχή, δονούσε ως «Έρος» τους αιθέρες, μέχρι το 403 π.Χ. περίπου, όπου, μετά τους μηδικούς πολέμους καθιερώθηκε η μορφή και η σειρά των σημερινών αλφαβητικών στοιχείων κι επισημοποιήθηκε η χρήση του ωμέγα. Ο έρος (έρως) δεν ήταν μόνο γιος της Αφροδίτης και του Άρη και δεν ήταν μόνο η πρωτογενής δύναμη που ζωογονεί το χάος και την γαία (το διάστημα και την γήινη ύλη). Οι Ορφικοί διατείνονταν πως ο έρως ήταν η δύναμη που έφερε το χάος στην αρμονία, ενώ η Πυθαγορική Διοτίμα, ισχυρό κατάλοιπο της μητριαρχικής στην πατριαρχική κοινωνία, η γυναίκα που δίδαξε τον Σωκράτη για τον έρωτα, είπε ότι η θεότης ήταν ο πόθος και το κίνητρο για το ωραίο και το αληθινό.

Ο Πλάτων δίδασκε ότι η ψυχή είχε γνωρίσει τις έννοιες των πραγμάτων σε μια υποτιθέμενη προσωματική περίοδο της ύπαρξής της. Έτσι, γι' αυτόν, κάθε γνώση και κάθε μάθηση δεν είναι παρά μια ανάμνηση από όσα η ψυχή είχε δει στην προσωματική ζωή της και είχε ξεχάσει με την είσοδό της στο σώμα. Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, η ναρκωμένη μνήμη ξυπνά, όταν η ψυχή βλέπει πράγματα που μοιάζουν ή και που διαφέρουν από τα άλλοτε γνωστά αιώνια αρχέτυπα, το ξύπνημα αυτό της ψυχής για το αιώνιο αρχέτυπο της Αγάπης είναι ο Πλατωνικός Έρως, που ερμηνεύεται ως πόθος της ψυχής να γνωρίσει τα πραγματικά όντα και να τα εκδηλώσει μέσα στη ζωή. Ο έρωτας είναι κλειδί που κατέχει ο άνθρωπος και γνωρίζει ότι πρόκειται για την συνάντηση με τον Θείο Εαυτό του και ότι με αυτό το κλειδί μόνο θα τον ενεργοποιήσει. Είναι η είσοδος της ελευθερίας, της λύτρωσης, κι όμως το χρησιμοποιεί για ν' ανοίξουν οι πόρτες του μικρόκοσμου του νου του, του περιορισμένου.

Τι θα ήταν ο θείος Πατέρας χωρίς την ουράνια Μητέρα; Ο ίδιος ο Θεός εκδηλώνεται μονάχα δια μέσου της αιωνίας του Συζύγου, της προνοιακής Φύσεως, της οποίας ο ρόλος είναι να παρέχει στις Αρχές που χρησιμοποιεί, την εύπλαστη ουσία για τη σχηματοποίηση και τη ζωοποίησή τους. Το Πνεύμα θα ήταν ακατάληπτο, χωρίς την Ζωή η οποία το ενεργοποιεί καθώς το επεξεργάζεται. Η Ζωή θα ήταν κάτι άμορφο και χαοτικό, χωρίς το Πνεύμα που την επεξεργάζεται. Πρέπει λοιπόν οι δύο Όψεις του Υψίστου να κοιτούν η μια την άλλη.

Το αρσενικό είναι θετικό στη σφαίρα του αισθητού κόσμου και αρνητικό στη σφαίρα του πνευματικού κόσμου. Αντιθέτως, το θηλυκό είναι θετικό στη σφαίρα του πνευματικού κόσμου και αρνητικό στη σφαίρα του αισθητού κόσμου. Αντιστρόφως συμπληρωματικά, το αρσενικό και το θηλυκό είναι ουδέτερα στην ενδιάμεση σφαίρα του ψυχικού κόσμου. Αυτή η ψυχική ομοιότητα είναι και το μοναδικό τους σημείο ενώσεως. Πρόκειται για την ηθική χάρτα του Υψίστου, που επικυρώνει και καθαγιάζει την ταυτότητα της φυλής, μεταξύ ατόμων διαφορετικού φύλου.

Δύσκολα όμως γίνεται αντιληπτός αυτός ο κανόνας, έτσι συμπυκνωμένος που παρουσιάστηκε και η απροσμέτρητη αξία του φαίνεται ακόμη πιο ασαφής, για να μην πούμε μηδαμινή. Θα εφαρμόσουμε λοιπόν αυτόν τον πραγματικά παγκόσμιο νόμο στον γήινο άνθρωπο –στο ανθρώπινο ζευγάρι– δηλαδή στο αδαμικό πλάσμα, λαμβάνοντας ως βάση το υψηλότερο εξελικτικό σημείο που μπορεί να κατακτήσει πάνω στον πλανήτη μας. Θα πούμε ότι στον άνδρα, τα γεννητικά όργανα είναι αρσενικά ή θετικά και ο εγκέφαλος θηλυκός ή αρνητικός. Αντιστρόφως, στη γυναίκα, τα σεξουαλικά όργανα είναι θηλυκά ή αρνητικά και ο εγκέφαλος αρσενικός ή θετικός. Ο αρσενικός εγκέφαλος της γυναίκας γονιμοποιεί τον θηλυκό εγκέφαλο του άνδρα.

Έτσι, ο εγκέφαλος της γυναίκας είναι για τον εγκέφαλο του άνδρα, ό,τι ο φαλλός του για το γυναικείο αιδού. Εδώ ακριβώς μπορούμε να αναφέρουμε τον περίφημο νόμο της φυσικής που λέει: «τα αντίθετα έλκονται, ενώ τα ομώνυμα απωθούνται». Δεν είναι λοιπόν δύσκολο να κατανοήσετε και τις συμπάθειες που αναπτύσσονται, αφού τα αντίθετα έλκονται. Όσον αφορά το ηθικό (ή μεσαίο) κέντρο, που εξισορροπεί τους δύο απόκρυφους πόλους –τον διανοητικό (ή εγκεφαλικό) και τον αισθησιακό (ή γεννητικό)– αυτό είναι ουδέτερο, τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα. Έτσι, σε αυτό βλέπουμε το σημείο της αναρτήσεως όχι μόνο της διπολικής ζυγαριάς κάθε ατόμου, αλλά ακόμη και της τετραδικής ζυγαριάς του ανθρώπινου ανδρογύνου.

Η πραγματική Αγάπη είναι η δύναμη που χρησιμοποιεί αυτό το κέντρο και η οποία του ανήκει ως ιδιότητα. Επειδή όμως έχει πάνω απ' όλα πάθη, μπορεί να οδηγήσει είτε στο ανώτερο επίπεδο είτε στο κατώτερο. Με άλλα λόγια, είτε στον εγκεφαλικό πόλο (λατρεία) είτε στον σεξουαλικό πόλο (σεξουαλική επιθυμία). Είναι της αυτής ουσίας τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα. Στον άνδρα, το ρεύμα ανεβαίνει από τα γεννητικά όργανα (θετικό) στον εγκέφαλο (αρνητικό), ενώ στη γυναίκα, αντιθέτως, κατεβαίνει από τον εγκέφαλο (θετικό) προς τη μήτρα (αρνητικό). Γιατί στον άνδρα η επιθυμία συνήθως παραλύει τις διανοητικές του ικανότητες, ενώ στη γυναίκα μοιάζει να τις κεντρίζει στο έπακρον; Έτσι, η Αγάπη μπορεί –αν εκφρασθεί τέλεια και επιβεβαιωθεί με τη σταθερότητα της πλήρους ισορροπίας– να επανατοποθετήσει τον άνθρωπο στην οδό της μελλοντικής του επανενσωματώσεως, αποκαθιστώντας τον στην κατάσταση του αρμονικού ανδρικού γυναικείου. Τότε, ταυτισμένοι σε μια μύχια ένωση, τα ουδέτερα κέντρα του άνδρα και της συντρόφου του συνθέτουν ένα και μοναδικό κέντρο. Οι δύο σύζυγοι συνθέτουν ένα και μοναδικό Αδάμ-Εύα, που βρίσκεται στην οδό της επανενσωματώσεώς του μέσα στην οντολογική του πληρότητα, μέσα στην αποθέωση της αδαμικής και ουράνιας Ενότητάς του, που ονομάζεται αιώνιος Λόγος. Έτσι, το ανδρόγυνο γίνεται αυτός ο τετραπλός μαγνήτης, που προκύπτει από τα τέσσερα στοιχειώδη ρεύματα.

«Οι φιλόσοφοι λένε πως πρέπει να αναζητούμε την τελειότητα μέσα στα ατελή πράγματα, εκεί θα τη βρούμε». Η ψυχή –διδάσκει ο παραδοσιακός εσωτερισμός– αποτελείται από ένα θηλυκό κι από ένα αρσενικό τμήμα. Είναι γεγονός πως πολλοί άνθρωποι, δυστυχώς, δε συναντούν ποτέ το θηλυκό τους συμπλήρωμα. Άλλοι πάλι το συναντούν, αλλά δεν μπορούν να ενωθούν μαζί του (είτε επειδή δεν είναι ελεύθερη η γυναίκα, είτε ο άντρας, είτε και οι δύο). Αυτή η τραγική αποτυχία μπορεί να φέρει ορισμένους ανθρώπους μέχρι την τρέλα. Αυτή, χωρίς αμφιβολία είναι η πραγματική αιτία της τρέλας του Νίτσε. Βυθίστηκε στην τρέλα όταν αντιλήφτηκε, πως η μοναδική γυναίκα που θα μπορούσε να είναι η σωτήρια σύντροφός του, ήταν ήδη παντρεμένη. Η μόνη γυναίκα που θα μπορούσε να γίνει για αυτόν η «Αριάδνη» η σύντροφος που με τη βοήθειά της θα μπορούσε να βρει το δρόμο του μέσα στο λαβύρινθο των φαινομένων, δεν ήταν, δυστυχώς ελεύθερη.